

Aapo Rikalan seurapuhe verkkoseuroissa 7.5.2020

Rupesin tarvitsemaan Herättäjän messuja. Tämä messutarve heräsi, kun tapailin kitaralla sointuja Wähäväkisten juhlamessusta. Tuo on kohta 25 vuotta vanha messu, jonka Löytyn Jaska on säveltänyt ja kirjoittanut. Kokonaisuudessaan nimi on Wähäväkisten juhlaveisuu ja Herran pyhä ehtoollinen puutteenalaisille. En muista missä olen itse ensimmäistä kertaa istunut tuota messua. Voi olla, että sen synnytystuskia huudettiin joillain herättäjäjuhlilla.

Tuo Wähäväkisten juhlaveisuu löysi viikoittaisen paikkansa joitain vuosia sitten Kallion kirkosta Helsingissä. Muistan, että jotenkin siinä olisi ollut mukana Herättäjän opiskelijatyö jollain tavalla. Saattoi olla niin, että kerran kuukaudessa jonain arki-iltana sinne kirkkoon kokoonnuttiin laulamaan. Siinä oli myös soittokutsu niille, jotka kokivat kutsumukseksi esilaulaa kuorossa tai soittaa jotain instrumenttia. Minusta ei koskaan siihen ollut. Hakeuduin penkkiin päätä roikottamaan.

En ole varma, mutta ehkä juuri tuossa messussa oli jotain sellaista, joka silloin toimi täsmähoitona johonkin syvällä kahlaamiseen. Siihen tarpeeseen se olisi nytkin. Kun tämä messutarve minussa heräsi, niin sain kiinni tuoreeltaan Airaksen Katariinan, joka on esiveisaillut näitä verkkoseuroja. Katariina opetti minulle, että Wähäväkisten juhlaveisuu voi toteuttaa isolla orkesterilla tai vaikkapa vaan kitaralla. Lohdullinen tuo messu on minulle joka tavalla.

Olen näiden Jaskan messujen jonkinlainen suurkuluttaja. Kaikki alkoi 80-luvun alusta Löytyn Laulu yhteisestä leivästä -teoksesta. Tuon Laulun lämmitimme uudestaan opiskelijoiden voimin Ylivieskassa saman vuosikymmenen lopussa. 90-luvun taitteessa tuli Jaskalta Matkamiehen iltarukous, joka kolahti myös. Ja sitten tuli tämä Wähäväkisten juhlaveisuu, joka päättyi levyille lauluina Kalliista hunajanpisarasta ja matalasta majasta. Minulla olisi Jaakolle vielä yksi messun aihe jalostettavaksi.

Olen kehitellyt kodinsiunaamismessun, jossa alttarin ääreen voi polvistua kotiavaintensa kanssa siunausta pyytämään. Ajatuksena on, ettei omaan kotiin tarvitse välttämättä järjestää mitään erityistä kodinsiunaamista, vaan siunauksen voisi hakea kirkon alttarilta mukaansa. Tuossa messussa on siunaussanat kuuluvat: Herra siunatkoon sinut, sinun kotisi ja koko elämäsi. Nuo siunaussanat ovat nimenomaan noin: Siunatkoon sinut. Ei niin kuin me yleensä Herran siunauksessa aina pyydämme: Herra siunatkoon sinua. Tuo on vähän kuin ohimennen pyyhkäisty siunaus. Kun siunaus tulee muodossa siunatkoon sinut, on siinä jotain

kokonaisvaltaisempaa. Siunatkoon sinut — tuollaisenaan, kaikkimensa, sinuna kokonaan, täysin.

Kodinsiunaaminen on tullut tänä keväänä mieleen, kun on pakotettu olemaan kotona ihmisiä tapaamatta. Sietämään tätä epäjärjestystä ja noita ihmisiä, jotka sitä epäjärjestystä tuottavat. Kuka tämän kaiken siunaisi?

Kodin ikkunasta katsellessa olen joutunut katsomaan samalla leipäjonoa, joka mutkittelee tiistaisin Pitäjänmäen kirkon ovelle. Tänä keväänä avun tarvetta on ihmisillä ollut. Olen tuota kodinsiunaamismessua miettinyt myös siltä kantilta, että entäpä jos sitä kotia ei olekaan. Jonossa seisovasta ihmisestä ei sitä päältä näe. Onko taskussa kotiavaimet vai tyhjät kädet?

Palaan tuohon kodinsiunaamismessun siunaukseen. Herra siunatkoon meidät, meidän kotimme ja koko elämämme. Antakoon Jumala siunauksensa meille täytenä ja täysillä, ei vain hipaisten ohimennen. Mutta jos siunausta tulee vain rippunen, niin silloin se hipaisukin riittää.